

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/8/2024
Identifikačné číslo spisu:	1112219480
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1112219480.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu 1/ Z. K., nar. X.X.XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX U., a žalobcu 2/ T. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX U., obaja zastúpení: JUDr. Július Buček, advokát, Štefánikova 22, 066 01 Humenné, proti žalovanému: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČ: 649 48 242, vo veci organizačnej zložky UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpenému: Nosko & Partners s. r. o., Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107, o zrušení rozhodcovského rozsudku a o dovolaní žalobcu 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2Cob/134/2020-246 zo dňa 14.2.2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 35Cb/115/2012-164 zo dňa 23.1.2018 žalobu v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému plnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II/2011-7280 zo dňa 15.5.2012 z dôvodu porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania podľa § 40 ods. 1 písm. g) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že rozhodcovský súd poskytol stranám rovnakú možnosť vyjadrenia sa k predmetu konania, doručil žalobcom výzvu na podanie žalobnej odpovede a títo

ju využili, čím rozhodcovský súd dodržal zásadu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Nad rámec tohto konštatovania prvoinštančný súd k obrane žalobcov, že medzi stranami došlo k dohode o splátkovom pláne, uviedol, že táto obrana nie je dôvodná, pretože žalobné odpovede žalobcovia doručili rozhodcovskému súdu dňa 27.9.2011, avšak splátkové plány boli podpísané až dňa 11.10.2011, a teda tvrdenie žalobcov nezodpovedalo skutočnosti. K tvrdeniu žalobcov, že z celkovej sumy uhradili sumu 10.330,68 eur konajúci súd uviedol, že toto tvrdenie mali preukázať v rozhodcovskom konaní. K námietke žalobcov týkajúcej sa nevysporiadania sa rozhodcovského súdu s ich procesnou obranou súd prvej inštalácie poukázal na odôvodnenie rozhodcovského rozsudku, v zmysle ktorého žalovaní (v tomto konaní žalobcovia) svoje tvrdenia o existencii splátkových plánov nepreukázali dôkazom. Vzhľadom na uvedené mal prvoinštančný súd za to, že rozhodcovský súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s tvrdeniami žalobcov, a preto vyhodnotil námietky žalobcov ako nedôvodné. Námietku žalobcov, že rozhodcovský súd nevyužil svoje právo nariadiť pojednávanie, vyhodnotil súd prvej inštalácie ako nedôvodnú, nakoľko ide o právo rozhodcovského súdu, nie povinnosť a ani samotní žalobcovia nariadenie pojednávania nenavrhl.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2Cob/134/2020-246 zo dňa 14.2.2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštalácie. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštalácie posúdil správne otázku namietaného porušenia procesných práv žalobcov ako účastníkov rozhodcovského konania a porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, keď uviedol, že rozhodcovský súd poskytol stranám rovnakú možnosť vyjadrenia sa k predmetu konania, doručil žalobcom výzvu na podanie žalobnej odpovede a títo ju preukázateľne využili, svoje stanovisko rozhodcovskému súdu zaslali, a teda rozhodcovský súd dodržal zásadu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Odvolací súd doplnil, že zákon má na mysli situácie, kedy nebol dodržaný riadny procesný postup rozhodcovského konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku, a to že účastník konania buď nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo nebol vôbec upovedomený o rozhodcovskom konaní, a tým mu nebolo umožnené zúčastniť sa na rozhodcovskom konaní, alebo nebol vyzvaný na vyjadrenie sa, čo by bolo závažným procesným pochybením rozhodcovského súdu, resp. rozhodcu. Odvolací súd však zhodne s prvoinštančným súdom konštatoval, že rovnosť účastníkov v rozhodcovskom konaní nebola porušená. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že by procesným konaním rozhodcovského súdu, resp. jeho procesným postupom došlo k porušeniu či už rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky, alebo že by došlo k porušeniu kogentných ustanovení tohto zákona a uvedené procesné vady by mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. K námietke ohľadne ustanovenia rozhodcu odvolací súd konštatoval, že tento bol ustanovený v súlade s § 8 ZoRK v spojení s čl. 8 ods. 3 Štatútu Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie. K námietke, že rozhodcovský súd nenariadil pojednávanie, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštalácie uviedol, že sa jedná o právo rozhodcovského súdu, nie povinnosť a ani samotní žalobcovia nariadenie pojednávania ani dokazovanie v rozhodcovskom konaní nenavrhovali. Ďalej sa odvolací súd zaoberal otázkou žalobcami namietanej platnosti rozhodcovskej doložky, pričom podľa platne uzavretej Zmluvy o kontokorentnom úvere a Dohody o vydaní a vyplnení blankozmenky číslo: 000179A/SB/07/131 medzi sporovými stranami zo dňa 30.8.2007 mal za preukázanú platnú rozhodcovskú doložku, na základe ktorej konajúci rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc na konanie a rozhodovanie vo veci v súlade s § 21 ods. 1 ZoRK. Rozhodcovská doložka formulovaná v čl. IV bod 4, 5 je jasná, zrozumiteľná, jej charakter a jej samotné znenie nedávajú priestor na pochybnosti o tom, že spor medzi stranami, ktorý bol rozhodnutý rozhodcovským súdom je sporom, ktorý vznikol v súvislosti s uvedenou zmluvou a spadá pod jej rozsah. K odvolacej námietke žalobcov, že medzi stranami rozhodcovského konania došlo k dohode o splátkovom pláne ako i ku skutočnosti, že priznaná suma rozhodcovským súdom nie je správna a popierajú výšku dlhu, odvolací súd poukázal, že prvostupňový súd v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemohol už skúmať hmotnoprávnu stránku, predložené dôkazy a pod., mohol skúmať len procesnú stránku rozhodcovského konania, či prebehlo tak, ako podľa zákona malo. Toto nazeranie na inštitút zrušenia rozhodcovského rozsudku potvrdzuje aj judikatúra (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 28. mája 2009, sp. zn. 23Cdo

2570/2007). S poukazom na uvedené správne súd prvej inštancie potom konštatoval, že preskúvanie skutočností ohľadom dohody o splátkovom kalendári a splátkovom pláne je už nad rámec konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, i keď k uvedenému zaujal svoje stanovisko. Nad rámec tohto konania, mal aj odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za to, že rozhodcovský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že mu boli doručené žalobné odpovede žalobcov v tvrdenom znení, žalovaní (v tomto konaní žalobcovia) svoje tvrdenia o existencii splátkových plánov nepreukázali žiadnym hodnoverným dôkazom, a preto súd prvej inštancie správne prisvedčil argumentácii rozhodcovského súdu a konštatoval, že žalobcovia v rozhodcovskom konaní nepreukázali existenciu splátkových plánov a tieto nepredložili (v čase doručenia žalobných odpovedí neboli z ich strany ani podpísané).

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote žalobcovia 1/ a 2/ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňovali § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6. Dovolatelia odôvodňovali dovolanie tým, že došlo k nesprávnemu posúdeniu veci v otázke posúdenia nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý vôbec neprihliadol na žalobcami tvrdené skutočnosti a nedostatky postupu rozhodcovského súdu. Ďalej dovolanie odôvodnili tým, že súd nevykonal žalobcami navrhnuté dôkazy a nesprávne práve vec posúdil v otázke výšky žalovaným uplatňovaného nároku v rozhodcovskom konaní.

7. Po zrekapitulovaní skutkového a právneho stavu dovolatelia v dovolaní uviedli, že nesúhlasia s názorom odvolacieho súdu, že v rozhodcovskom konaní nebola porušená zásada rovnosti účastníkov, pretože rozhodcovský súd rozhodol len na základe jednostranného posúdenia dôkazov predložených žalovaným. Poukázali na žalobnú odpoveď zo dňa 27.9.2011, v ktorej uviedli, že nárok žalovaného považovali za neoprávnený a predčasný, pričom toto svoje tvrdenie podporili logickými argumentmi. Žalobnú odpoveď doručil rozhodcovský súd žalovanému, ktorý k nej nezaujal žiadne stanovisko, a teda argumentáciu žalobcov ani nepotvrdil, ani nevyvrátil. Išlo pritom o skutočnosti, ktoré mali v otázke opodstatnenosti uplatňovaného nároku žalovaného zásadný význam. Dovolatelia ďalej poukázali na článok 15 (2), článok 17 (4) a článok 22 (1) Rokovacieho poriadku Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie a uviedli, že rozhodcovský súd postupoval v rozpore s týmito ustanoveniami rokovacieho poriadku, nakoľko okolnosti spojené so sporom neboli dostatočne vyjasnené, a to predovšetkým s prihliadnutím na procesnú obranu žalobcov uvedenú v žalobnej odpovedi, ktorá bola ponechaná bez reakcie žalovaného. Dovolatelia namietali, že skutkový stav nebol zistený dostatočne a bez dôvodných pochybností tak, aby mohlo byť jednoznačne rozhodnuté o tom, že nárok žalovaného je dôvodný. Podľa ich mienky, uvedený postup rozhodcovského súdu, ktorým rozhodoval len na základe tvrdení a dôkazov predložených žalovaným, znamená porušenie rovnosti účastníkov rozhodcovského konania v neprospech žalobcov.

8. Na základe uvedených skutočností dovolatelia navrhovali, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu zo dňa 20.9.2023 uviedol, že rozhodcovský súd poskytol obom stranám rovnakú možnosť na uplatnenie ich práv a ochranu a rozhodcovské konanie prebehlo riadne v súlade so zákonom a žalobcovia v ňom neboli schopní preukázať svoje tvrdenia tak, aby zabránili vydaniu rozhodcovského rozsudku. K vecnej argumentácii v súvislosti s výškou pohľadávky žalovaný uviedol, že táto nie je dôvodná a nemožno na ňu prihliadať v tomto konaní, keďže túto mali žalobcovia použiť a preukázať v rozhodcovskom konaní. Rovnako táto argumentácia nie je dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku, čo správne vyhodnotili súd prvej a druhej inštancie. K námietke porušenia článkov rokovacieho poriadku žalovaný uviedol, že citované články neboli a ani nemohli byť zo strany rozhodcovského súdu porušené, a to z dôvodu, že dané články sú vyjadrením jednotlivých práv, ktoré má rozhodcovský súd v rámci rozhodcovského konania.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 35 CSP po zistení, že dovolanie podali včas žalobcovia 1/ a 2/ zastúpení advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nie je možné vyhovieť.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

11. Pre uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP a pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú i) nesprávny procesný postup súdu, ii) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň iii) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolatelia odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa 420 písm. f) CSP tým, že „súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na žalobcami tvrdené skutočnosti a nedostatky postupu rozhodcovského súdu“. Ďalej dovolanie odôvodnili tým, že „súd nevykonával žalobcami navrhnuté dôkazy a nesprávne práve vec posúdil v otázke výšky žalovaným uplatňovaného nároku v rozhodcovskom konaní“.

13. Dovolací súd v prvom rade poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/52/2021 zo dňa 31.5.2022, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2023 pod por. č. 8, v zmysle ktorého „z tohto hľadiska pod zásadu rovnosti účastníkov konania v zmysle § 40 ods. 1 písm. g) vo väzbe na § 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31. decembra 2014 je možné subsumovať aj požiadavku na riadne odôvodnenie tuzemského rozhodcovského rozsudku. Porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania z hľadiska preskúmateľnosti odôvodnenia tuzemského rozhodcovského rozsudku však možno konštatovať len celkom výnimočne a ojedinele, a to v prípadoch predstavujúcich extrémny zásah do práva na spravodlivý proces, (a to napríklad vtedy, ak by išlo o úplnú absenciu odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, ktoré dohodou účastníkov nebolo z jeho náležitostí vylúčené, alebo o celkom chýbajúce zaoberanie sa pre vec zásadnými skutkovými a právnymi námietkami účastníka rozhodcovského konania), čo by v konkrétnych okolnostiach prípadu znamenalo takú intenzitu zásahu do práv dotknutého účastníka, že by došlo k úplnému popretiu alebo zjavnému porušeniu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Porušením zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania nemusí byť také odôvodnenie tuzemského rozhodcovského rozsudku, ktoré nereaguje na všetky skutkové a právne otázky nastolené účastníkom rozhodcovského konania. Podstatné je, aby z odôvodnenia rozhodnutia rozhodcovského súdu bolo možno vyrozumieť zásadné dôvody jeho prijatia. To, že sa rozhodcovský súd v odôvodnení svojho rozsudku k niektorým skutkovým a právnym otázkam nastoleným účastníkom rozhodcovského konania výslovne nevyjadrí, ešte nemusí znamenať, že neboli pri rozhodovaní o spore predmetom jeho úvah, to platí rovnako, ak sa rozhodcovský súd v odôvodnení svojho rozsudku sústreďí iba na rozhodujúci argument, pričom ostatné tým pádom nie sú relevantné. Všeobecný súd rozhodujúci o žalobe o zrušenie tuzemského rozhodcovského rozsudku môže preskúmať odôvodnenie tohto rozsudku na základe vznesenej námietky jeho nepreskúmateľnosti len ako namietaný procesný postup rozhodcovského súdu, teda bez toho, aby sa zaoberal skutkovými zisteniami a právnymi závermi rozhodcovského súdu z hľadiska vecnej správnosti rozhodnutia. K zisťovaniu a záveru, či/že došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17 zákona o rozhodcovskom konaní) z hľadiska dodržania náležitostí (preskúmateľnosti) odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, musí súd konajúci o žalobe z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. g) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31. decembra 2014 pristupovať nanajvýš obozretne a skôr reštriktívne, keďže konanie pred všeobecným súdom o žalobe na zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu podľa zákona č. 244/2002 Z. z. na rozhodcovské konanie nenadväzuje a nie je možné ho považovať za ďalšie opravné konanie. Predmetom takého konania všeobecného súdu nie je vecná správnosť rozhodnutia rozhodcovského súdu vo veci samej. Zisťovanie priebehu konania rozhodcovského súdu a ním vydaného rozsudku je v súdnom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku predmetom dokazovania všeobecného súdu, a tým otázkou skutkovou a následne právnou, avšak výlučne z hľadiska úvah o procesnom postupe rozhodcovského súdu v rámci posudzovaných dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 244/2002 Z. z. (R 56/2020)“.

14. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax možno konštatovať, že nedostatočné odôvodnenie

rozhodcovského rozsudku možno subsumovať pod zásadu rovnosti účastníkov konania. V posudzovanom prípade súdy nižších inšancií dospeli k záveru, že k porušeniu danej zásady v rozhodcovskom konaní nedošlo.

15. Najvyšší súd má za to, že z námietok dovolateľov vznesených v konaní pred súdom prvej inšancie alebo v odvolacom konaní nevyplyva, že by v odôvodnení rozhodcovského rozsudku absentovalo odôvodnenie daným rozhodnutím priznaného nároku žalovaného. Práve naopak, z odvolania žalobcov vyplýva, že rozhodcovský súd mal prevziať tvrdenia jednej strany o nároku, pričom aj toto malo byť predmetom súdneho prieskumu v intenciách porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Námietky žalobcov vznesené v konaní pred súdmi nižšieho stupňa smerovali k tomu, že rozhodcovský súd mal bližšie skúmať právny základ uplatneného nároku, pričom tento nepovažovali žalobcovia za daný, čo sa malo v odôvodnení rozhodcovského rozsudku premietnuť. Teda rozhodcovský súd sa nemal uspokojiť s tvrdeniami alebo argumentáciou len jednej strany. Žalobcovia tak vo vecnej rovine spochybňovali správnosť rozhodcovského rozsudku.

16. Súd prvej inšancie však vo vzťahu k argumentácii žalobcov o porušení zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania uviedol, že „rozhodcovský súd poskytol stranám rovnakú možnosť vyjadrenia sa k predmetu konania, doručil žalobcom výzvu na podanie žalobnej odpovede a títo ju využili, čím rozhodcovský súd dodržal zásadu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania“. Nad rámec tohto konštatovania prvoinštančný súd k obrane žalobcov, že medzi stranami došlo k dohode o splátkovom pláne, uviedol, že „táto obrana nie je dôvodná, pretože žalobné odpovede žalobcovia doručili rozhodcovskému súdu dňa 27.9.2011, avšak splátkové plány boli podpísané až dňa 11.10.2011, a teda tvrdenie žalobcov nezodpovedalo skutočnosti“. K tvrdeniu žalobcov, že z celkovej sumy uhradili sumu 10.330,68 eur konajúci súd uviedol, že „toto tvrdenie mali preukázať v rozhodcovskom konaní“. K námietke žalobcov týkajúcej sa nevysporiadania sa rozhodcovského súdu s ich procesnou obranou súd prvej inšancie poukázal na odôvodnenie rozhodcovského rozsudku, v zmysle ktorého žalovaní (v tomto konaní žalobcovia) svoje tvrdenia o existencii splátkových plánov nepreukázali dôkazom. Vzhľadom na uvedené mal prvoinštančný súd za to, že rozhodcovský súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s tvrdeniami žalobcov, a preto vyhodnotil námietky žalobcov ako nedôvodné.

17. Odvolací so záverom prvoinštančného súdu stotožnil a doplnil, že pri zásade rovnosti účastníkov rozhodcovského konania „má zákon na mysli situácie, kedy nebol dodržaný riadny procesný postup rozhodcovského konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku, a to že účastník konania buď nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo nebol vôbec upovedomený o rozhodcovskom konaní, a tým mu nebolo umožnené zúčastniť sa na rozhodcovskom konaní, alebo nebol vyzvaný na vyjadrenie sa, čo by bolo závažným procesným pochybením rozhodcovského súdu, resp. rozhodcu“. Odvolací súd však zhodne s prvoinštančným súdom konštatoval, že rovnosť účastníkov v rozhodcovskom konaní nebola porušená. K odvolacej námietke žalobcov, že medzi stranami rozhodcovského konania došlo k dohode o splátkovom pláne ako i ku skutočnosti, že priznaná suma rozhodcovským súdom nie je správna a popierajú výšku dlhu, odvolací súd uviedol, že prvostupňový súd v rámci konania o zrušení rozhodcovského rozsudku nemohol už skúmať hmotnoprávnu stránku, predložené dôkazy a pod., mohol skúmať len procesnú stránku rozhodcovského konania, či prebehlo tak, ako podľa zákona malo. S poukazom na uvedené správne súd prvej inšancie potom konštatoval, že preskúmavanie skutočností ohľadom dohody o splátkovom kalendári a splátkovom pláne je už nad rámec konania o zrušení rozhodcovského rozsudku, i keď k uvedenému zaujal svoje stanovisko. Nad rámec tohto konania, mal aj odvolací súd zhodne so súdom prvej inšancie za to, že rozhodcovský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že mu boli doručené žalobné odpovede žalobcov v tvrdenom znení, žalovaní (v tomto konaní žalobcovia) svoje tvrdenia o existencii splátkových plánov nepreukázali žiadnym hodnoverným dôkazom, a teda žalobcovia v rozhodcovskom konaní nepreukázali existenciu splátkových plánov a tieto nepredložili (v čase doručenia žalobných odpovedí neboli z ich strany ani podpísané).

18. Dovolatelia videli tiež existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP aj v nevykonaní dôkazov o úhradách jednotlivých súm z neuhradenej pohľadávky. Dovolací súd poznamenáva, že

dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na prehodnotenie dokazovania (1Cdo/145/2020), avšak v rámci tohto dôvodu prípustnosti dovolania je najvyšší súd oprávnený preskúmať logickú, funkčnú a teleologickú konzistentnosť hodnotenia dôkazov ako súčasť posudzovania práva na spravodlivý proces (III. ÚS 104/2022 z 23. júna 2022). Preskúmaním hodnotenia dôkazov vo vyššie uvedených intenciách dovolací súd konštatuje, že konajúce súdy nevyhodnotili dôkazy svojvoľne a mimo prípustného a logického rámca hodnotenia dôkazov tak, aby tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom vyhodnocovali dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, ktoré boli podstatné pre vyriešenie veci. Dôkazy o úhradách jednotlivých súm dovolateľmi neboli pre rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku relevantné, pretože sa týkali vecnej stránky rozhodcovského rozsudku, ktorá ako zdôraznili súdy, nemôže byť predmetom prieskumu v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku.

19. S poukazom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k naplneniu vady vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

20. Podľa ustanovení § 432 ods. 1, ods. 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP potom bude vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil právnu (dovoláciu) otázku, ktorá bola rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie odvolacieho súdu. V prípade, že k naplneniu týchto požiadaviek nedôjde, dovolací súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

21. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolateľmi uplatnený dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 432 ods. 1, ods. 2 CSP nie je vymedzený tak, aby dovolací súd mohol na jeho podklade uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci, ktorého sa mal odvolací súd dopustiť (nesprávnym) konštatovaním, že v rozhodcovskom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodcovského rozsudku, nedošlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania v neprospech žalobcov, ktorí v rozhodcovskom konaní vystupovali ako žalovaní.

22. S poukazom dovolanie je nutné konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 432 CSP nie je jednoznačne definovaný a z obsahu dovolania sa nedá vyvodiť, v čom konkrétne by podľa názoru dovolateľov malo spočívať nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Dovolatelia v dovolaní neuviedli žiadnu právnu otázku, ani ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa súdy mali odkloniť.

23. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v § 420 písm. f) CSP a súčasne dovolacie dôvody neboli vymedzené podľa § 432 CSP, najvyšší súd dovolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

24. Dovolatelia v dovolaní žiadali o odklad právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 a 2 CSP, pričom v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (m. m. uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2022, sp. zn. IV. ÚS 578/2022 a z 26. októbra 2022, sp. zn. II. ÚS 483/2022).

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.